

KANSAINVÄLISEN KOMMUNISTISEN LIIKKEEN MERKKIMIES JA SANKARILLINEN TAISTELIJA

*Juhlapuhe G. M. Dimitrovin syntymän
80-vuotispäivälle omistetussa juhla-
tilaisuudessa 18. kesäkuuta 1962*

Hyvät toverit!

Tänään Neuvostoliiton työtätekevät yhdessä Bulgarian ja muiden sosialististen maiden työtätekevien kanssa, koko kansainvälisen kommunistisen ja työväenliikkeen kanssa viettävät Georgi Dimitrovin syntymän kahdeksankymmenvuotispäivää.

Georgi Dimitrov oli kansainvälisen kommunistisen liikkeen etevimpiä merkkimiehiä ja johtajia, fasismin- ja sodanvastaisen yhteisrintaman tulisieluinen elähdyttävä ja järjestävä. Dimitrovin nimi on vallankumoustaistelijan pelottomuuden symboli, se olennoi rajatonta uskollisuutta työväenluokan asialle, kommunismin asialle.

I

Georgi Dimitrov eli värikkään, sankarillisen elämän, joka oli kokonaan omistettu taistelulle kaikkien maiden työtätekevien vapauden puolesta, kansojen pelastamiselle sodilta ja kapitalistiselta sorrolta.

Jokainen, joka yhteisessä työssä tuli läheisesti tuntemaan Georgi Dimitrovin, pani merkille ennen muuta ne piirteet hänen luonteessaan, jotka suoranaisesti juontuivat marxilais-leniniläisen maailmankatsomuksen varsinaisen olemuksen perusteellisesta omaksumisesta. Eräs sellainen piirre oli ennen kaikkea hänen *syvä aatteellinen vakaumusellisuutensa*. Dimitrov oli vuorevarma työväenluokan lo-

pullisesta voitosta. Eikä hän tällöin uskonut kommunismin riemuvoittoon fatalistin tavoin, vaan kuten marxisti-leninisti, joka on oppinut tuntemaan historian kehityslait.

Varmuus kommunismin voitosta liittyi Dimitrovilla kiihkeään *vallankumoukselliseen aktiivisuuteen*. Sosialismin tulemisen passiivinen odotus oli hänelle täysin vierasta. Hän pyrki herkeämättä eteenpäin, ratkaisevaan taisteluun voitosta, lopullisen voitonhetken lähentämisen puolesta.

Dimitrovin suurena ansiona oli se, että hän johtajantoinnassaan sovitti taitavasti yhteen *leppymättömän periaatteellisuuden sekä* konkreettisten tosiolojen saneleman *poliittisen joustavuuden*. Työläisperheestä lähteneenä hän tunsi hyvin työihmisten elämän ja tarpeet sekä myös pyrki aina välttämättä suhteuttamaan poliittiset iskulauseet joukkojen mielialoihin ja toiveisiin. Kaikessa kiihkeässä vallankumouksellisuudessaankaan hän ei sietänyt irrrottautumista elävästä elämästä. Hän oli reaalipoliitikko.

Nämä Georgi Dimitrovin arvokkaat ominaisuudet kohottivat hänet maailman työväenliikkeen johtajiston eturiveihin.

Me vanhemman polven kommunistit olimme tunteneet Georgi Dimitrovin johdonmukaisena internationalistina ja etevänä kansainvälisen kommunistisen liikkeen työntekijänä jo kauan ennen sitä, kun hän Leipzigin fasistisen tuomioistuimen edessä kohotti korkealle fasisminvastaisen taistelun lipun. Georgi Dimitrov oli jo ennen sitäkin osallistunut aktiivisesti kansainväliseen työväenliikkeeseen. Hän oli nuorena kirjapainotyöläisenä astunut varhain Bulgarian työväenluokan eturiveihin. Hän toimi yhdessä Blagojevin ja Kolarovin kanssa Bulgarian Kommunistisen Puolueen perustajana ja johtajana. Saavuttuaan v. 1921 ensi kerran Moskovaan Dimitrov kohtasi Leninin. Keskustelu Vladimir Iljitšin kanssa jäi koko loppuiäksi hänen muistiinsa, sillä oli tavattoman suuri vaikutus hänen myöhemmään toimintaansa.

Dimitrov työskenteli vallankumouksellista intoa hehkuen niiden Kommunistisen Internationaalin päätösten täytäntöönpanemiseksi, jotka tähtäsivät eri maiden kommunistipuolueiden lujittamiseen. Mutta erikoisen voimallisina tulivat Dimitrovin johtajanlahjat ja taistelijan pelottomuus esille vuoden 1933 muistorikkaina päivinä hänen kamppail-

lessaan urheasti hitleriläisen Saksan vankilasatraappeja, tuomareita ja ministereitä vastaan.

Saksalaisten monopolistien tahdosta vallan kaapannut rikollinen fasistikopla pani toimeen valtiopäivätalon tuhopolton aikeen sälyttää syyn siitä kommunistien niskoille. Fasistit valitsivat pääsyyliseksi pidättämänsä Georgi Dimitrovin, vaikka tämä itse sai tiedon tulipalosta vasta seuraavana päivänä lukiessaan junassa sanomalehteä. Hitleriläiset aikoivat tehdä Dimitrovista pääosan esittäjän lavastamassaan näytelmässä »maailmanlaajuisesta bolševikisalaliitosta». Mutta kävikin niin, että Dimitrov muutti Leipzigin oikeusjutun oikeudenkäynniksi Saksan fasismia vastaan.

Istuessaan kahlehdittuna yksinäissellissä Dimitrov oli syvästi tietoinen siitä, että hän oli fasistien vankilassakin proletariaatin luokkataistelun etulinjalla ja että hänen oli sen vuoksi käytettävä kaikki tarjolla olevat mahdollisuudet taistellakseen ihmiskunnan vannoutunutta vihollista, fasismia vastaan. Puhuessaan oikeudessa hän paljasti rohkeasti valtiopäivätalon tuhopolton järjestäjät ja iski osuvasti kysymyksillään sekä repliikeillään fasistikoplan korkearvoisia pääpukareita, herätti kapitalistimaiden työtätekevien laajoissa joukoissa ihastusta ja, mikä oli vielä tärkeämpää, valoi niihin reippautta ja taisteluhenkä.

Historiasta tiedämme paavillisen obskurantismien pelottoman vastustajan, kuuluisan Giordano Brunon lausuneen korkeasta moraalisesta ylevämmyydestään tietoisena paavin inkvisiittorille: »Te pelkääte enemmän minun kuolemantuomioni julistamista kuin minä sen kuulemista.» Yhtä pelottomasti kommunistisankari Georgi Dimitrov kuunteli raivoavan Göringin hillittömiä uhkauksia heittäen tyynesti tälle päin kasvoja purevan ivallisen toteamuksensa: »Te pelkääte kysymyksiäni, herra ministeripresidentti!»

Monien maiden työtätekevien yksimieliset esiintymiset fasismien vankien puolustukseksi ja neuvostohallituksen apu tämän ottaessa Dimitrovin Neuvostoliiton kansalaiseksi johtivat siihen, että Georgi Dimitrov saatiin vapautetuksi hitleriläispyövelien kynsistä, ja hän matkusti Neuvostoliittoon. Täällä hän toimi monia vuosia Kommunistisen Internationalin johtajana, työtätekevien fasisminvastaisen ja sodanvastaisen yhteisrintaman tulisieluisena lipunkantajana ja järjestäjänä.

II

Se oli suuren nousun aikaa kansainvälisen kommunistisen liikkeen historiassa. Se oli samalla myös Dimitrovin omien voimien ja avujen parhaan kukoistuksen aikaa hänen toiminnassaan kansainvälisen työväenliikkeen johtotehtävissä. Dimitrovin nimeen liittyi silloin yksi kansainvälisen kommunistisen liikkeen historian tärkeimmistä käännekohdista. Tarkoitin Kommunistisen Internationaalin seitsemättä kongressia. Toimien läheisessä yhteistyössä NKP:n ja muiden veljespuolueiden edustajien kanssa Dimitrov toteutti tuossa kongressissa päättävää linjaa, joka tähtäsi *työväenluokan ja kaikkien työtätekevien yhteisrintaman luomiseen.*

Oivallisessa alustuksessaan Dimitrov — hän muuten piti sen tässä samassa salissa* — paljasti fasismin luokaluonteon osoittaen sen olevan finanssipääoman taantumuksellisimpien, imperialistisimpien ainesten avointa terroristista diktatuuria. Hän todisti, että »fasismi on julmaa, mutta kestämatöntä valtakomentoa». Samalla hän varoitti vakavasti työväenluokkaa kuvittelemasta, että fasismi muka itse käyttää mahdollisuutensa loppuun tai luhistuu ilman työtätekevien vallankumouksellista taistelua. Dimitrov ilmaisi syvän vakaumuksensa, että fasismi voidaan kukistaa. Ja siellä missä fasismi ei vielä ole anastanut valtaa, sen aikeet voidaan estää. Mutta miten? Miten voidaan estää fasistien valtaannousu tai kukistaa fasismi siellä, missä se on jo kaapannut vallan käsiinsä?

Tämä kysymys oli 30-luvulla kansainvälisen työväenliikkeen strategian ja taktiikan tärkein kysymys. Georgi Dimitrov antoi siihen Leninin opin pohjalta selvän ja täsmällisen vastauksen. Hän lausui alustuksessaan VII kongressissa:

»Proletariaatin toiminnan yhtenäisyys kansallisissa ja kansainvälisissä mittasuhteissa on se mahtava ase, joka tekee työväenluokan kykeneväksi ei ainoastaan menestykselliseen puolustukseen, vaan myös menestykselliseen vastahyökkäykseen fasismin asemia, luokkavihollisen asemia vastaan.»

Dimitrov tähdensi fasismin valtaannousun käyneen mahdolliseksi ennen kaikkea sen johdosta, että työväenluokka

* Liittojen talon pylvässalissa. *Toim. huom.*

oli sosialidemokratian johtajien takia jakautunut kahtia. Proletariaatti oli myös eristetty luonnollisista liittolaisistaan, ennen muuta talonpoikaistosta. Vain siirtyminen yhteisrintamapolitiikan linjoille saattoi auttaa työväenluokkaa pääsemään tästä olotilasta, antaa sen käsiin tehokkaan aseensa fasisminvastaista taistelua varten.

Proletaarisen yhteisrintaman politiikka ei sinänsä ollut mitään uutta Kommunistisen Internationaalin osastoille. Suuri Lenin oli jo v. 1921 suositellut kapitalististen maiden kommunistipuolueille sellaista taktiikkaa. Komintern oli tehnyt kongresseissaan ja täysistunnoissaan useain otteeseen vastaavanlaatuisia päätöksiä. Kommunistiset veljespuolueet pyrkivät noudattamaan niitä käytännössä. Mutta siellä missä tämä pyrkimys kohtasi sosialidemokratian oikeistajohtajien sitkeää vastustusta, kommunistit eivät aina löytäneet oikeaa lähestymistietä sosialidemokraattisten työläisten luo, eivät osanneet solmia tarvittavia yhteyksiä heihin.

Sosialidemokratian opportunistijohtajien onnistui porvariston tuen turvin hajottaa pitkäksi aikaa proletariaatin rivit ja siten herpaannuttaa suuresti sen taisteluvoimaa. Ajan oloon osa kommunisteja alkoi pitää mahdollomana murtaa sitä muuria, jonka opportunistit olivat pystyttäneet kommunististen ja sosialidemokraattisten työläisten välille, sekä lakkasi itse asiassa värväämästä sosialidemokraattisia työläisiä proletaariseen yhteisrintamaan ja luisui itsetyytyväiseen lahkolaisuuteen.

Dimitrov ajoi leniniläistä linjaa kehottaen vakuuttavasti harjoittamaan yhteisrintamapolitiikkaa rohkeammin ja määrätietoisemmin, taitavammin ja tehokkaammin. Hän tähdensi erikoisesti, että Kommunistinen Internationaali ei aseta yhtenäisyydelle mitään ehtoja lukuunottamatta yhtä, elementaarista ja kaikkien työläisten kannalta hyväksyttävää, nimittäin sitä, että on toimittava yhteisvoimin fasismiin ja sodan vastustamiseksi.

Dimitrov esitti jo siihen aikaan rohkean ajatuksen, että proletaarisen yhteisrintamaliikkeen seuraavaksi tavoitteeksi voidaan ottaa *työväenluokan yhtenäisten joukkopuolueiden* perustaminen tietyillä ehdoilla. Kuten tiedämme, toisen maailmansodan jälkeen kansandemokratian maissa onkin toteutettu työväenluokan poliittinen yhtenäisyys perustamalla työväen yhtenäisiä joukkopuolueita marxismin-leninismiin aatteellisella perustalla.

Georgi Dimitrov ei rajoittunut työväenluokan voimien yhteenliittämistehtävään. Hän toimi innoittuneesti laajan *fasisminvastaisen kansanrintaman* luomiseksi proletaarisen yhteisrintaman pohjalta. Tämän tavoitteen saavuttamiseksi kommunististen puolueiden tuli ottaa läheinen yhteys työväenluokan talonpoikaiston, kaupunkien pikkuporvariston ja sivistyneistön perusjoukkoon. Dimitrov kutsui kiihkeästi kaikkia kommunisteja puolustamaan päättävästi näiden väestökerrosten oikeutettuja vaatimuksia ja vetämään ne mukaan aktiivisina osanottajina työväenluokan taisteluun taantumusta ja fasismia vastaan.

Näitä Dimitrovin ponnistuksia työväenluokan ja koko kansan toiminnan yhtenäisyyden hyväksi ei voida erottaa siitä kirpeästä kritiikistä, jota hän kohdisti lahkolaisuuteen, hänen suuresta työstään työväenluokan puolueiden vapauttamiseksi tästä vaivasta. Alustuksessaan VII kongressissa Dimitrov arvosteli murhaavasti lahkolaisuutta lausuen, että tyytyväisenä doktrinääriseen ahdaskatseisuuteensa, irrottautuneisuuteensa elävästä elämästä, tyytyväisenä yksinkertaistettuihin metodeihinsa työväenliikkeen mutkallisimpienkin kysymysten ratkaisemisessa luutuneiden kaa-vojen avulla lahkolaisuus tekeytyy kaikkitietäväksi ja pitää tarpeettomana ottaa oppia joukoista, työväenliikkeen kokemuksesta. Samalla Dimitrov korosti päättävän taistelun välttämättömyyttä oikeisto-oppportunismia ja sen kaikkia konkreettisia ilmauksia vastaan.

Euroopan kansat joutuivat pian vakuuttumaan oman katkeran kokemuksensa nojalla, että kommunistit olivat olleet oikeassa varoittaessaan fasismia ja sodan vaarasta. Fasisti-Saksa aloitti toisen maailmansodan. Sota antoi myös toisen opetuksen — sen, että varmin ase fasisminvastaisessa taistelussa on yhtenäisyys.

Me tiedämme, millainen tilanne syntyi silloin saksalaisten miehittämissä Euroopan porvarillisissa maissa. Suurporvariston taantumukselliset edustajat, jotka olivat aina pitäneet kovinta ääntä omasta »isänmaallisuudestaan» ja kommunistien »epäluotettavuudesta», menivät saksalaisten anastajien palvelukseen, valitsivat itselleen maanpettureiden häpeällisen osan. Kommunistit sitä vastoin osoittivat teoissa olevansa todellisia isänmaanystäviä, lujia ja uhrautuvia maansa vapauden puolustajia. Kommunistit ryhtyivät johtamaan isänmaallisten voimien sankarillista taistelua saksalaismiehittäjien hirmuvaltaa vastaan. Fasismin-

vastaisen yhteisrintaman pohjalta syntyi sodan kulussa vastarintaliike, joka osoitti havainnollisesti, kuinka suuren voiman saa kansa toimiessaan yhteisrintamassa.

Kansojen fasisminvastainen liittouma saavutti täydellisen voiton. Neuvostoarmeijan murskattua fasisin Saksan ja sen liittolaisten sotilaalliset voimat monille Euroopan maille avautui uusia, ennen näkemättömiä mahdollisuuksia työtätekevien yhdistämiseksi yhteiseen taistelurintamaan porvarillista taantumusta ja fasismia vastaan.

Itä-Euroopan maissa, jotka Neuvostoarmeija oli vapauttanut saksalaisen fasismin ikeestä, työväen, talonpoikaiston ja sivistyneistön laajat joukot tiivistivät rivinsä kommunististen puolueiden ympärille ja kehittyivät siten käytännössä ratkaisevaksi voimaksi, joka kukisti kapitalistien ja tilanomistajien herruuden. Syntyi uusi työväenluokan diktatuurin ja proletaarisen demokratian muoto, kansandemokratian valtio.

Voitokas kansandemokratia muodostui triumfiksi sille poliitikalle, jonka tavoitteena oli turvata sosialismiin siirtyminen yhdistämällä työtätekevien joukot laajaksi kansanrintamaksi.

III

Georgi Dimitrovin ansiot kotimaansa Bulgarian vapauttamisessa ovat unohtumattomat. Hän toimi Bulgarian isänmaallisen kansanrintaman perustajana, kommunistisen puolueen johtajana ja Bulgarian kansanvaltion hallituksen päämiehenä.

Yhdistäen itsessään poikkeukselliset järjestäjänlahjat ja taidon valaista teoreettisesti mutkallisimpiakin yhteiskunnallisia ilmiöitä Georgi Dimitrov johti menestyksellisesti uuden, sosialistisen Bulgarian rakentamista. Hän osoitti syvällistä poliittista viisautta ja kaukonäköisyyttä myös rakentaessaan kommunistisen puolueen yhteistyötä maan kaikkien demokraattisten voimien kanssa kansanvallan toimintaohjelman pohjalta.

Kotimaansa asioihin uppoutuneenakin Georgi Dimitrov pysyi entiseen tapansa *proletaarisen internationalismin* innoittuneena *lipunkantajana*. Proletaarinen internationalismi ja todellinen sosialistinen isänmaallisuus olivat Dimitrovin maailmankatsomuksessa sulautuneet yhdeksi erottamattomaksi vallankumoukselliseksi liikevoimaksi. Tämä oli

ilmennyt selvästi jo hänen puheissaan Leipzigin oikeudenkäynnissä ja Kominternin VII kongressissa. Dimitrov lausui v. 1935, että »proletaarinen internationalismi ei suinkaan sulje pois... eri maiden työtätekevien taistelua kansallisen, sosiaalisen ja kulttuurivapauden puolesta, vaan se vieläpä takaa kansainvälisen proletaarisen solidaarisuuden ja taisteluhenkisen yhtenäisyyden ansiosta *tuen*, jota tarvitaan tuon taistelun voittamiseksi».

Myöhemmin, syksyllä 1948 Dimitrov lausui Bulgarian työväenpuolueen V edustajakokouksessa: »Taistellen kaikkia nationalismin ilmauksia vastaan meidän tulee kasvatata työtätekevissä proletaarista internationalismia ja uskollisuutta kotimaalleen, so. kasvattaa heitä todellisen isänmaallisuuden hengessä.»

Georgi Dimitrov auttoi aina kansainvälisen työväenluokan järjestöjä Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen runsaan vallankumouksellisen kokemuksen omaksumisessa.

Suhde Neuvostoliittoon oli Dimitrovin mielestä tärkein vedenjakaja, jonka nojalla saattoi määritellä, ketkä kuuluvat demokratian ja sosialismin leiriin ja ketkä porvarillisen taantumuksen leiriin. Hän tähdensi, että ystävyys Neuvostoliiton kanssa on vapautta rakastaville kansoille yhtä elintärkeä asia »kuin ilma ja päivänpaiste jokaiselle elolliselle olenolle».

Se, että kasvatetaan työtätekevissä proletaarista internationalismia ja uskollisuutta kotimaalleen, merkitsee kuten Dimitrov osoitti ennen kaikkea sitä, että kehitetään ja lujitetaan tietoisuutta kansandemokratian maiden ja Neuvostoliiton vahvan yhteisrintaman tarpeellisuudesta kansainvälisen taantumuksen ja imperialismin aggressiivisten voimien hyökkäyksen torjumiseksi.

Georgi Dimitrov kasvatti koko Bulgarian kansaa Neuvostoliittoon kohdistuvan rakkauden ja ystävyyyden hengessä.

Pysyen uskollisena Dimitrovin internationalistisille periaatteille Bulgarian Kommunistinen Puolue on saavuttanut erinomaisia tuloksia maansa sosialistisessa uudestijärjestyksessä. Ennen taloudellisesti takapajuinen Bulgaria on kehittynyt kansanvallan vuosina eturivin teollisuus- ja maatalousmaaksi. Se on saavuttanut täydellisen ja peruuttamattoman voiton suuressa historiallisessa tehtävässään — sosialismin rakentamisessa.

Socialismin aineellisten ja henkisten voimien ripeä kas-

vu Bulgariassa sekä tuon sosialistisen valtion kansainvälisen arvovallan samanaikainen kasvu tuli erityisen selvästi ilmi Neuvostoliiton puolue- ja hallitusvaltuuskunnan taanoksen ystävällishenkisen Bulgarian-vierailun aikana. Koko maailma oli niinä päivinä todistamassa neuvostokansan ja Bulgarian kansan sekä sosialistisen maailmanjärjestelmän muiden kansojen murtumattoman yhteenliittyneisyyden uutta vakuuttavaa ilmausta.

IV

Hyvät toverit!

Georgi Dimitrov on jo monta vuotta ollut poissa keskuudestamme, mutta hänen äänensä kajahtaa voimakkaana tänäkin päivänä, eritoten hänen kiihkeässä kutsussaan taisteluun imperialistisia sodanlietsojia vastaan.

Maailmanrauhan puolustaminen oli läpikäyvä ajatuksena Dimitrovin kaikessa toiminnassa. Hän selvitti askel askeleelta fasistisen Berliini—Rooma—Tokio -akselin aggressiivisen luonteen. Hän teki paljon englantilais-ranskalaisten imperialistien ja hitleriläisten hyökkääjien välisen Münchenin sopimuksen paljastamiseksi. Toisen maailmansodan aattona Dimitrov kutsui kiihkeästi perustamaan kaikkiin maihin mitä laajimman kansanjoukkojen rintaman ryöstösodan uhkaa vastaan.

Eikö tuo taistelukutsu ole ajankohtainen tänäkin päivänä? Näemmehän yleistä rauhaa uhkaavien militarististen ja revanšsienkisten voimien nostavan jälleen päätään Länsi-Saksassa.

Länsi-Saksan militarisointi on täydessä käynnissä. Sen asevoimat esittävät jo tätä nykyä pääosaa NATO:n joukoissa. Saksalaisten militaristien mukanaolo tuossa blokissa sinänsä kumoo kerta kaikkiaan version Atlantin liiton ns. puolustusluonteesta. He pitävät tuota imperialistista liittoa välikappaleena omien kostoaikeittensa toteuttamiseksi ja tekevät kaikkensa lietsoakseen NATO:n perussuunnan aggressiivisuutta, sysätäkseen liittolaiskumppaninsa seikkailujen tielle.

NATO:n johtajien nostattama sotahysteria vastaukseksi Saksan rauhansopimuksen solmimista koskevaan Neuvostoliiton ehdotukseen on huomattavalta osaltaan länsisaksalaisten militaristien kätten työtä. He kärjistävät tahallisesti

tilannetta päästäkseen lähimpään tavoitteeseensa, saadaksen haltuunsa atomiaseita.

Fasistirosvot, eiliset kansojen pyövelit, Ernst Thälmannin ja Saksan kansan tuhansien muiden parhaiden poikien katalat murhaajat elelevät suruttomasti Länsi-Saksassa nauttien maan nykyisten isäntien täydellistä luottamusta ja suojelusta.

Eikä siinä kyllin, vaan hitleriläisistä sotarikollisista on tullut Länsi-Saksan nykyisen revanšsihengen ja militarismin tienraivaajia. Länsisaksalaisten lehtien palstoilla vilisee kuten Hitlerin aikoinakin sellaisia nimiä kuin Heusinger, Speidel, Foertsch, Globke, Oberländer... Ja kuitenkin jokainen noista nimistä on hitleriläisen valtakomennon rikosten ja julmuuksien synonyymi. Heusinger on sotarikollinen, joka osallistui yhtenä päätekijöistä Neuvostoliittoon, Englantiin ja Jugoslaviaan kohdistuneiden valapattoisten hyökkäysten suunnitteluun; hänen käskystään pantiin toimeen rauhallisten neuvostoihmisten joukkomurhia. Speidel oli ranskalaisten isänmaanystävien joukkoteloitusten järjestäjä, Oberländer Lvovin, Naltšikin, Pjatigorskin ja muiden Neuvostoliiton kaupunkien asukkaiden joukkomurhien johtaja. Tällaiset pedot ihmisen hahmossa määräävät nyt Länsi-Saksan politiikan sävyn ja vieläpä istuvat johtopaikoilla Atlantin sotaliitossa, NATO:ssa!

Länsisaksalaiset revanšsimiehet eivät olisi milloinkaan rohjenneet nostaa päätään, elleivät olisi saaneet suoranaista tukea Amerikan imperialisteilta. Kahdeksankymmenen yhden kommunistipuolueen neuvottelukokous tähdensikin v. 1960, että amerikkalainen imperialismi on meidän aikamme *yleismaailmallisen taantumuksen tärkein tukipylväs ja kansainvälinen santarmi*. Amerikkalaiset imperialistit itse vahvistavat tämän luonnehdinnan paikkansapitävyyden provokatorisilla toimillaan eri puolilla maapalloa ja varsinkin viimeisellä päätöksellään suorittaa ydinasekokeita avaruudessa. Tämä USA:n hallitsevien piirien mielettömän aggressiivinen teko paljastaa vielä uudemman kerran nykyajan sodanlietsojien epäinhimillisyyden, heidän täydellisen piittaamattomuutensa kansojen kohtaloista, miljoonien ihmisten hengestä ja terveydestä. Kun he kykenevät tällaisiin tekoihin rauhan aikana, niin mitä voidaan kaan odottaa heiltä siinä tapauksessa, että heidän onnistuisi syyttää uusi maailmansota!

Georgi Dimitrovin kehoitus kaikkien kansanvoimien

yhdistämiseen sodanvaaran torjumiseksi on todellakin säilyttänyt täydellisesti ajankohtaisuutensa.

Ei riitä, että *tahdotaan* rauhaa, puhui Dimitrov. Rauhan puolesta pitää *taistella*.

Hän tähdensi, että yli koko maapallon on ulotettava sellainen rauhan ystävien järjestöverkko, niin voimakas kansainvälinen solidaarisuusliike ja sovellettava niin tehokkaita proletariaatin yhtenäisen kansainvälisen politiikan toimenpiteitä rauhan säilyttämiseksi että sotaintoilijain konnakädet saadaan kahlituksi. . .

Tarvitaan rauhan rintamaa, selitti Dimitrov, joka ulottuu kaikkiin maanosiin — Tokiosta Lontooseen, New Yorkista Berliiniin — ja nousee yksimielisesti sodanlietsosjia vastaan.

Samalla Dimitrov arvosteli ankarasti sekä sosialidemokratian ja ammattiliittojen »avoimesti taantumuksellisia johtajia» että myös »vasemmistolaisia» fraasikeikailijoita, »jotka julistivat fatalistisia katsomuksia sodan vaistämättömyydestä ja rauhan säilyttämisen mahdottomuudesta» (tästä Dimitrov kirjoitti esim. v. 1936 artikkelissaan »Rauhan puolustuksen yhteisrintama»). Hän totesi, että sellaiset henkilöt »näkevät kaikkialla sodan kuohuvia voimia, mutta eivät lainkaan huomaa mahtavia rauhan tekijöitä».

Meidän päivinämme rauhan tekijät ovat käyneet vielä mahtavammiksi, kuten tähdennetään myös NKP:n XXII edustajakokouksen päätöksissä ja uudessa puolueohjelmassa. Näiden mahtavien rauhan tekijäin vaikutuksesta käy reaalisesti mahdolliseksi estää sotilaallisen maailmanpalon toistuminen.

Mahtavan Neuvostoliiton kansat ja muiden sosialismin maiden kansat kulkevat rauhanpuolustajien eturiveissä.

Rauhanpolitiikan kannalle asettuvat myös monimiljoonaiset väestöjoukot Aasian ja Afrikan vapautuneissa maissa ja Latalalaisen Amerikan kansanjoukot, joiden etunässä astuu sankarillinen vallankumouksellinen Kuuba.

Varsinaisissa imperialistisen leirin maissa vaikuttaa samaten erittäin varteenotettavia hyökkäyspolitiikkaa ja sota vastustavia voimia. Ydinsodan vaara ei voi jättää välinpitämättömäksi työväenluokkaa eikä talonpoikaistoa, se huolestuttaa yhtäläisesti huomattavia sivistyneistöpiirejä ja vihdoin myös itsensä porvariston terveesti ajattelevia aineksia.

Täten siis se leniniläinen kansainvälisen politiikan pe-

russuunta, jonka innoittuneena julistajana Georgi Dimitrov toimi — suunta kaikkien rauhaa kannattavien kansanvoimien yhdistämiseen —, on nykyisessä maailmantilanteessa todistanut elintärkeän merkityksensä ja vieläpä tuottanut erinomaisia tuloksia melkein kaikilla maapallon mantereilla. Neuvostoliiton ja muiden sosialististen valtioiden menestyksellinen, rauhanomaiseen rinnakkainoloon ja yleiseen aseistariisuntaan tähtäävä kansainvälinen politiikka on jo johtanut rauhan voimien lähentymiseen ja yhteenliittymiseen niin suurenmoisissa mittasuhteissa, ettei 30-luvulla voitu sellaista kuvitellakaan.

Tämä on maailmanhistoriallinen saavutus, kommunistisen maailmanliikkeen ja ensivuoroisesti Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen, sen Keskuskomitean leniniläisen rauhanpolitiikan saavutus.

* *
*

Toverit!

Viettäessämme Georgi Dimitrovin syntymän 80-vuotispäivää me annamme tuolle mainiolle taistelijalle työväenluokan suuren päämäärän puolesta täyden tunnustuksen hänen erinomaisista ansioistaan.

Dimitrov ammensi ehtymätöntä tarmoa ja sankarillista voimaa toimintaansa varten Marxin, Engelsin ja Leninin suuresta opista, syvällisestä, tieteellisesti perustellusta vakaumuksesta, että kansainvälisen työväenluokan vapautuksen asia ei voi olla voittamatta. Taistelussa tämän maailmanhistoriallisen asian puolesta ja imperialistisen taantumuksen mustia voimia vastaan Dimitrov sai moraalista tukea miljoonilta työtätekevilä, ilmensi heidän tahtoaan ja toiveitaan.

Neuvostoihmiset samoin kuin maailman kaikki työtätekevät arvostavat korkealle Georgi Dimitrovin historiallisen panoksen taisteluun proletarisen internationalismin aatteiden riemuvoiton puolesta, ihmiskunnan kommunistisen tulevaisuuden puolesta.

Georgi Dimitrov kutsuu meitä esimerkillään uhrautuvaan työhön ja taisteluun, opettaa seuraamaan valppaasti rauhan vihollisten ja taantumuksen juonia, liittämään kaikki edistykselliset voimat yhteen aktiiviseen taisteluun rauhan, demokratian ja sosialismin puolesta.

Asia, jolle Georgi Dimitrov omisti esikuvallisen elämän-

sä, on nyt käynyt kaikissa maanosissa miljoonien ja taas miljoonien ihmisten elämänasiaksi. Siinä on kommunismin lopullisen voiton tae.

Eläköön proletaarinen sosialistinen internationalismi!

Eläköön rauha ja kansojen turvallisuus!

Eläköön kommunismi!

»Pravda», 19. 6. 1962

Suomennettu tätä kokoelmaa varten